

1.

Er was iets akeligs aan de hand met de kabouterkoning. Hij was verkouden. En niet zomaar verkouden met een beetje hoesten, een beetje niezen en snotteren. Nee, de kabouterkoning nieste nu al drie weken achter elkaar!

Hij was er doodmoe van. En hij had niet één schone zakdoek meer. En hij had er kramp van in zijn nek en een schrale neus van gekregen.

Alle knappe kabouterdokters waren al naar de koning komen kijken. De een zei:

“Ik zal u slaappillen geven. Daar slaapt u lang en vast van. En als u wakker wordt is dat genies over.”

Maar het genies was niet over. De koning sliep trouwens niet eens lang en vast. Hij sliep maar korte hazenslaapjes en dan werd hij alweer wakker.

De tweede dokter zei:

“Ik zal drie dikke warme verbanden om uw keel binden. Dan gaat de nies weg.”

Maar de koning stikte bijna van de verbanden. En de nies bleef. De derde dokter zei:

“Ik geef u een wonderdrankje. Die laat de nies verdwijnen.”

Maar de wonderdrank hielp niet. De koning kreeg er alleen verschrikkelijke hoofdpijn van. En de nies bleef.

Alle kabouters uit het grote kabouterbos waren er verdrietig van. Allemaal dachten ze erover na hoe ze de koning zouden kunnen helpen. Maar ja, als geleerde dokters het niet kunnen, hoe moeten gewone kabouters het dan doen?

Nu was er een heel klein kaboutertje. Hij heette Klein, omdat hij zo'n piepertje was. En dat kleine kaboutertje wilde de koning toch zo graag van die nies afhelpen.

Klein dacht er zo diep over na, dat hij er rimpels van kreeg in zijn voorhoofd. Zes rimpels. Hij zei tegen zijn vriendjes:

"Ik ga heel lang nadenken tot ik iets verzonnen heb."

"Dat kun je toch niet," zeiden de andere kabouters.

Alle kabouters dachten eigenlijk dat Klein heel dom was.

'Zo'n klein kaboutertje,' dachten ze, *'dat kan nooit slim zijn.'*

En altijd als Klein iets zei, lachten ze hem uit.

Klein vond dat helemaal niet leuk. Helemaal niet!

Toen hij merkte dat de andere kabouters hem niet geloofden, liep hij langzaam het grote bos in. Hij had zijn handjes op zijn rug en zo stapte hij door het bos. En hij dacht zo diep na, dat hij niet merkte dat hij wel erg ver van huis raakte.

Hij liep en liep, tot hij opeens iets hoorde.

Huh? Wat was dat? Het lijken wel mensen. En dan ook nog heel veel mensen.

Voorzichtig liep Klein verder en toen zag hij, midden op een grote, open plek in het bos, wel honderd mannen zitten.

Het waren geen gewone mannen, dat zag Klein wel. Ze droegen wijde mantels en ze hadden prachtig gekleurde hoeden op.

“Het lijken wel tovenaars,” zei Klein.

En ja hoor, het waren tovenaars! Ze zaten te vergaderen in een grote kring. Klein kroop zachtjes naar hen toe en toen hoorde hij waar de tovenaars het over hadden. Ze bespraken hun nieuwste toverkunsten met elkaar.

Dat was me wat!

Ieder om de beurt vertelden ze een moeilijke toverkunst en de andere tovenaars schreven die dan op in hun grote, dikke boeken. O, wat zou Klein die toverkunsten ook graag willen leren. Maar het ging allemaal veel te vlug. En je moest de moeilijkste spreuken onthouden. Dat konden de tovenaars niet eens.

Toen er zes tovenaars aan de beurt geweest waren, schrok Klein heel erg, want nummer zeven zei:

“Ik zie, ik zie, wat jullie niet zien. En dat is... een kleine kabouter!”

O help! Nu hadden ze Klein in de gaten gekregen.

Klein kreeg het warm en koud tegelijk en hij probeerde snel weg te komen. Maar het leek wel of zijn beentjes

van hout waren, zo stijf voelden ze aan.

"Kom maar gauw hier, kleine kabouter," riep de tovenaars die aan de beurt was. En toen moest Klein wel tevoorschijn komen. Heel verlegen ging Klein in de kring staan. Hij moest vertellen wie hij was. En toen moest hij vertellen waarom hij daar was. En Klein vertelde over hun koning die alsmaar moest niezen.

De tovenaars hadden goed geluisterd en ze keken elkaar eens aan.

"Dat is een treurige geschiedenis, Klein," zei een van de tovenaars.

"Maar ik zou je wel een klein toverspreukje kunnen leren. En daarmee is de nies van de koning zo over."

"O, Alstublieft, heel graag!" zei Klein.

Hij moest op de grond gaan zitten en de tovenaars zei de spreuk:

"Alibombali kim, alibombali kam, alibombali kom."

Zo was de spreuk.

Klein vond het wel moeilijk, maar alle tovenaars hielpen hem om de spreuk te onthouden.

Toen Klein de spreuk zonder haperen op kon zeggen, stond hij op. Hij wilde nu het liefst zo vlug mogelijk naar huis. Maar eerst bedankte hij de tovenaars en hij gaf hen allemaal een hand.

Dat was ...